

ALTER EMESE

Olga

Olga, aki úgy döntött, segít nekem,
ötvenéves litván tengerbiológus.
Erős akcentussal utasítgat,
elmondja, melyik egyetemre járnak csinos,
elegáns fiúk, akiktől jó életet remélhetek.

Olga nem tudja,
de az ideköltözése utáni években
a sikeres rendszerváltásban bízva
egy generációnyi gyereket hoztak
tévedésből világra.

Mi most huszonkét évesek vagyunk,
tengerbiológusok egy parttalan országban rekedve,
Szőkék, törékenyek és sápadtak,
kezeink átlátszóak és fehérek,
mint a liliomok.
Litvániába emigrálunk,
belefekszünk a hóba és
aztán vakon, mint egy zsebben,
próbáljuk kibetűzni a nyomokból saját nevünket,
pedig mindenkit Olgának hívnak.

Egyetemre járunk, aztán ablaktalan átmeneti otthonokba sétálunk
haza, villanykapcsolók után tapogatunk,
feladjuk, a sötétben rossz szagú, zsíros bőrű fiúkat ölelünk
és korrump zsarnokokkal álmodunk,
az ölükbe ültetnek és megcsókolnak,
az ajkuk ragacsos és száraz.
A fülünkbe súgják –
hallani, ahogy szétválik a nyál –,
hogy ne féljünk, ők vigyáznak ránk.

Közben egy lányt nem is olyan messze innen
a hóba fektetnek,
három férfi lihegése fedi el az arcát,
nem látni, hova néz,
lehet-e nyitott szemmel várni
a túlélést, reménykedni,
hátha egy műholdfelvételtől majd beanozosítják a hóangyalt,
mint egyetlen bizonyítékot.